

Călătoria mea cu și pe Pământ

Reactoarele erau la putere maximă, propulsoarele ardeau și toată lumea sărea în sus de fericire. Era un pas mic pentru om și un pas uriaș pentru omenire. Acesta era de fapt următorul pas spre evoluția rasei umane. Dacă vă întrebați ce se întâmplă, era momentul în care Pământul își va părăsi orbita și va pleca din Sistemul Solar.

Totul a început acum treizeci de ani. Era anul 2050. În lume un mai existau războaie, epidemii sau foamete. Totul era automatizat, roboți realizând toate nevoile oamenilor. Pe planetă nu a mai rămas nici o boală incurabilă. La știri s-a zvonit că fiul lui Elon Musk, cel care a dus mai departe programul SpaceX, va face o călătorie pe Mercur pentru un proiect secret.

Pe atunci eu doar ce am terminat liceul și mă gândeam la ce facultate să aplic. Mă gândeam la Statele Unite ale Americii, dar nu aveam nici cea mai vagă idee că voi face parte din echipa ce va pilota planeta.

Într-o zi de ianuarie, la ușă au apărut niște domni îmbrăcați în costume negre. M-au informat că de acum încolo, voi face parte din programul de antrenament pentru astronauți de la SpaceX. Nu îmi venea să-mi cred ochilor și urechilor. Mi-am împachetat lucrurile cât de repede am putut și m-am urcat în microbuzul lor. Cu mine se mai afla doar o persoană care m-a adormit cu un anesteziec foarte puternic.

Când m-am trezit, mă dureau tâmpile și nu mă puteam ridica în picioare. Mă aflam într-o încăpăre cu pereții și podeaua făcute din beton gros, de cel puțin jumătate de metru. Pe unul dintre pereti era doar o ușă din metal, care arăta de parcă tocmai am intrat într-un buncăr subteran folosit de Adolf Hitler în cel de-Al Doilea Război Mondial. Un gardian a intrat în încăpăre și mi-a ordonat să mă ridic. M-a dus pe hol unde mulți alți oameni erau deja aliniați în fața camerelor lor. Am fost cu toții conduși către Camera de Testare. Acolo era doar o capsulă montată pe un ax în mijlocul încăperii. Pe peretele din fața noastră, se afla o fereastră cu un panou de comandă strălucitor care avea un microfon pe el. La fereastră a apărut un om în haine negre și cu o mască de aceeași culoare. Ne-a spus că toți care vom trece următoarele teste, vom continua activitatea în această instituție, iar ceilalți vor pieri pe loc. Testele, în număr de zece, constau în cinci examene fizice și cinci psihologice.

Primul examen ne încerca durabilitatea. Am intrat în grupuri de câte trei în capsulă și pe măsură ce trecea timpul, forța de rotație creștea semnificativ. Trebuia să stăm acolo pentru zece minute, iar în secunda cincisprezece a minutului nouă, am simțit că leșin, dar nu, dacă voiam să mai supraviețuiesc aici, trebuia să rezist. Am ieșit cu viață din capsulă și cu gândul că o voi continua cu orice preț, și mai mult de atât, voi deveni căpitan. La finalul examenului am realizat că numai douăzeci și cinci dintre cei cel puțin o sută de concurenți am scăpat. Ne-am dus la culcare la finalul zilei.

Al doilea examen era unul psihologic. Am fost din nou conduși, de data aceasta separat de ceilalți. Am fost introdus într-o cameră întunecată. Am auzit o voce cunoscută în capul meu. Era omul cu mască. Mi-a explicat că, în timp ce dormeam noaptea trecută, mi-a fost atașat de

creier un dispozitiv prin care ne putea transmite informații și, în caz că era nevoie, să ne ucidă. După ce am terminat de urlat la pereți, mi-a spus că aceasta era cea de-a doua probă. Camera în care mă aflam putea să reducă orice sunet la minim. Nu exista ecou. Sunetul se pierdea pur și simplu în gol. Tot ce trebuia să fac era să stau în acea încăpăre timp de douăzeci și patru de ore fără a prezenta simptome de nebunie. La început nu am simțit nimic. M-am plimbat prin camera un pic, dar după ce au trecut opt ore, lucrurile au devenit foarte ciudate. Toată camera era colorată, cu toate că nu se vedea nimic. Au mai trecut câteva ore și lucrurile au devenit grave, am început să am halucinații cu tot felul de monștri văzuți în jocurile video, monștri care mă băgau în sperieți de fiecare dată când îi vedeam. Am decis că urma să dorm pentru următoarele opt ore. Într-un final am ieșit din cameră și mi-am dat seama că am scăpat. Am observat ca pe hol, mai erau aliniate doar zece persoane, dintre care una eram eu. Am impresia că după al treilea examen nu voi mai avea concurență.

La a treia probă a trebuit să ridicăm greutatea, dar pentru că am rămas așa de puțini în competiție am fost anunțați că din anumite motive, următoarele nu vor putea fi susținute așa că numai unul dintre noi putea să meargă mai departe. Am început cu zece kilograme, ceea ce era destul de ușor. Am continuat cu cincisprezece, douăzeci și până la 135 de kilograme când ultimul a cedat din cauza oboselii.

Așa am rămas ultimul în viață. Lângă mine a apărut omul necunoscut din spatele acestui măcel. Și-a dat gluga jos și și-a înlăturat masca. Dintr-o dată a devenit foarte prietenos. Mi s-a prezentat sub numele de Bob și m-a condus spre o cameră aurie cu un pat matrimonial în mijloc și cu tot ce și-ar dori un multimilionar. Când am sărit în pat s-a dematerializat chiar sub mine și am căzut pe jos ca o felie de cașcaval. Bob mi-a explicat că încăperea în care ne aflam era camera mea de antrenament pentru următorii doi ani. Era o cameră holografică. Orice doream puteam să am în această cameră prin apăsarea câtorva butoane.

Am învățat să trag cu arma, să repar orice piesă din naveta spațială. Între timp am aflat că fiul lui Elon Musk și-a început expediția și construia o sferă Dyson, ce putea capta toată energia solară și o transforma în energie electrică pentru absolut orice proiect nou al omenirii.

Pe când am terminat antrenamentele, sfera Dyson era pe jumătate construită. Am fost dus din instituția în care am stat până acum și am ajuns oficial în Academia SpaceX. Eram în extaz.

Am terminat și următorii zece ani de pregătire intensivă, printre cei mai buni, iar pentru examenul final trebuia să construim o rachetă în miniatură ce funcționa exact ca una reală. Fiecare a avut câte o rachetă extraordinară. Fiecare era mai bună decât cea jurizată înainte ei. Urmând, am avut foarte mari emoții, deoarece racheta mea era făcută din titan și nu din aluminiu, dar totuși a fost cea mai bună dintre toate. Am câștigat concursul cu foarte mare ușurință și eram acum, oficial, parte din echipajul SpaceX. În timp ce eu am absolvit academia, sfera Dyson a fost construită complet, iar proiectul Nava Mamă era pe punctul de a se încheia. Nava Mamă era un proiect ce era în mintea lui Elon Musk și fiul său, care vrut să ducă dorința tatălui său mai departe cu orice preț. Acest proiect avea Pământul ca nucleu, iar în jurul lui să se construiască o întregă navetă spațială. Sfera Dyson era doar un auxiliar, ce urma să fie desfăcută, iar toate componentele să fie puse în magazia navei.

Stând în camera mea de la academie, a intrat Bob, maestrul ce m-a învățat bazele și cel care m-a motivat să continui când eram pe punctul de a renunța. M-a anunțat că datorită evoluției mele pe parcursul anilor, Academia m-a ales să fiu căpitan pe Nava Mamă. Nu îmi venea să cred. Era cel mai bun lucru din viața mea.

A mai urmat doar o săptămână de așteptare până se făceau ultimele retușuri la propulsoare. Și așa ajungem în zilele noastre. Eram pe punctul de a îndeplini cea mai îndrăzneată realizare a omenirii. Nimeni nu a avut această idee înainte.

Într-un final am dat de maneta pentru putere în sus, și am pornit. Nimic nu s-a observat până nu eram la doi kilometri distanță de a ne lovi de Marte. Am spus un ultim salut Soarelui și am pornit în căutarea necunoscutului din acest infinit univers.

Am uitat să menționez, dar motivul plecării nu era este doar evoluția. Motivul real era mult mai rău de atât. Soarele era în ultima lui eră, diametrul lui micșorându-se exponențial. Lumina nu mai era suficientă pentru a crește plante, animalele și absolut orice altă ființă vie. Peste câțiva ani urmează să explodeze într-un milion de bucățele ce vor distruge întreg sistemul. Mult timp, cercetătorii de la SpaceX au încercat să găsească o nouă galaxie în care să trăim, deoarece o alta amenințare, ar fi faptul că, în mijlocul Căii Lactee s-a format gaură neagră acum trei sute de ani urmând, ca în jur de cincizeci de ani, să înghită Sistemul Solar.

Într-un final, după o sută cincizeci de ani, am găsit un nou sistem solar ideal. Avea două stele, nu la fel de luminoase ca și Soarele, dar împreună erau perfecte. În acest sistem solar erau doar nouă planete, iar între a doua și a treia era un loc în care Pământul intra ca o mânășă. Cele nouă planete am decis să le numim Tatooine, Mustafar, Endor, Ahch-To, Crait, Naboo, Bespin, Polis Massa, Kashyyyk. Datorită nostalgiei am hotărât că Pământul va fi a treia planetă de la Soare deoarece doream să nu existe vreo diferență între cele două galaxii.

Între timp, dacă înainte de plecare Pământul era aproape deșertic și nu putea susține vreo plantă, animal sau om, acum era în plină floare. Câmpiile fără vegetație am devenit verzi ca de smarald cu un tufiș ici-colo pentru a distruge monotonia. Pădurile arse au dispărut, și unele pline de arbori cu veșminte verzi ca un avocado, le-au înlocuit. Mările, înainte acide, au primit o culoare pură de azuriu. Acum pe Pământ putea fi susținută viața, așa că am eliberat cuplurile de animale ținute pe bordul navei pentru a repopula planeta, reînviind-o, refăcând-o frumoasă cum era acum miliarde de ani când rasa umană nici măcar nu exista.

După ani lumină de călătorie în care mi-am îndeplinit datoria de căpitan cu mare responsabilitate, în care am reușit să repopulăm planeta cu oameni și să îi refacem stratul de ozon. Oamenii aveau case ce se construiau singure la apăsarea unui buton și nu mai trebuiau să locuiască în camere holografice, mai mici decât cea în care mi-am făcut antrenamentele. Pe Nava Mamă mai locuiau doar oamenii cu funcții prea importante pentru a fi puse în pericol, cum ar fi Consiliul Suprem, cei mai înțelepți oameni din lume. Ei erau cei care au făcut cele mai mari realizări științifice din ultimele trei decade și printre cei cinci membri se afla și fiul lui Elon Musk. Pe lângă aceștia mai locuia acolo echipajul împreună cu mine, desigur.

Când mai aveam doar trei sute șaiszeci și cinci milioane de kilometri de locul unde ne vom petrece eternitatea pe Pământ, mai puțin de un an de călătorie, s-a văzut explozia, ca o cipercă,

de la o armă nucleară. Credeam că nu mai exista ură între oameni. Credeam că totul era pașnic și liniștit. Nu eram pregătiți pentru un dezastru nuclear, dar aveam totuși niște arme de foc în cazul unei invazii extraterestre, cât că pe tot parcursul călătoriei nu am observat vreun semn al unei alte civilizații. Erau două opțiuni: ori nu existau, ori nu erau destul de avansați. Revenind la luptă, toti cei ce știam cât de cât să țintim cu o armă, am îmbrăcat armurile de luptă, am luat armele în mână și am coborât pe planetă.

A fost întrebat fiecare om, cine era vinovat de acest nou război și toți mi-au răspuns cu un singur cuvânt ce inspira teamă în inima oricui: Sindicatul. Nu știam nimic despre această organizație, nici fondatorul, nici liderul, nici echipamentul, absolut nimic. După săptămâni întregi de căutare am gasit un fel de oraș. Nu era construit de noua generație. Era unul de pe vremea mea, unul în care am locuit și eu la un moment dat. Mai multe tabere erau puse în clădiri și oamenii pareau destul de primitivi. Acesta era sediul principal al Sindicatului. Era șansa noastră. Era miezul nopții și părea că nimeni nu era treaz. Am verificat toate clădirile, iar când ne-am adunat în piața centrală pentru a da raportul, inamici au sărit din toate părțile. Eram prinși într-o ambuscadă și nu aveam ce întăriri să mai chemăm. Nu puteam face altceva decât să luptăm. Am încărcat armele și am început să tragem în ei, dar erau triplu în număr față de noi. A fost o luptă crâncenă și am pierdut mulți camarazi în noaptea aceea, dar am câștigat. Am distrus Sindicatul o dată pentru totdeauna. Din păcate din echipajul de comandă am mai rămas eu, secundul și câțiva mecanici și să nu menționez, că aveam deja în jur de șaiszeci și cinci de ani. Pot să spun că m-am menținut activ pe tot parcursul vieții.

Din fericire, în timp ce noi luptam pentru viețile noastre, Consiliul Suprem deja proiecta un aparat ce putea evapora radiațiile din aer. L-am terminat de contruit când cele două stele se aflau la o distanță de mai puțin 150 de milioane de kilometri. Am trimis o trupă să elimine radiatiile după întreaga suprafață a Pământului.

Au mai trecut trei zile și eram pe punctul de a ne pune pe noua orbită. În timpul ultimelor manevre am făcut infarct și am leșinat. Când m-am trezit într-un pat de spital. Se pare că nici inima mea nu mai rezista cum o făcea odată. Din păcate, ca și toți ceilalți oameni sufeream și eu de o boală încă incurabilă: îmbătrânirea. Nimeni nu scapă de ea. Aveam totuși și eu o vârstă, dar nu regret nimic din viața asta. Am trăit-o la maxim și asta e important. Dintr-o dată am realizat că eram în mijlocul unor manevre ce ne costau viața dacă greșeam cu un milimetru, dar din fericire, secundul meu a preluat controlul înainte de a fi prea târziu.

Misiunea mea s-a încheiat. Mi-am îndeplinit datoria cu respect și am devenit un erou. În timp ce eu „parcam” Nava Mamă, un cercetător mi-a zis că Soarele a pierit de totului. M-a cuprins dintr-o dată o tristețe cumplită. Când am fost un copil nu îmi plăcea să stau în casă ca toți ceilalți. Mie îmi plăcea să ies afară să mă joc în razele soarelui, să explorez, să-mi imaginez aventuri de neuitat cu prieteni pe viață. Toată lumea mă credea ciudat, mai puțin tatăl meu. Încă nu am să uit cum mergeam împreună afară și ne jucam. Mergeam la magazin împreună, ne uitam la televizor împreună, pe scurt făceam totul împreună. Mama era foarte distantă față de mine. M-a părăsit când aveam vârsta fragendă de opt ani. După aceea, la vârsta de cincisprezece ani, tatăl meu s-a îmbolnăvit grav și din cauza unei greșeli în tratament a pierit. Am plâns zi și noapte după el, dar nu puteam să rămân așa. Trebuia să merg mai departe, chiar dacă îmi era foarte greu.

Am terminat studiile la liceu și așa am avut eu motivația necesară de trece de toate aceste obstacole. Scopul meu nu a fost niciodată să ajung căpitan, nu am avut niciodată alt scop decât cel de a-l face mândru pe tatăl meu, să vadă cu nu am ajuns un ratat pentru că nu mă puteam concentra foarte bine. Voiam să îi demonstrez că și un biet copil ce suferă de ADHD poate realiza lucruri mărețe.

Pe măsură ce trecea timpul, starea de oboseală și rata de infarct creșteau. La un moment dat am ajuns din nou pe patul de spital în stare foarte gravă. Doctorii făceau tot ce puteau să mă țină în viață. La un moment dat le-am zis să se oprească. Nu puteam fi căpitanul lor pe vecie. I-am spus secundului meu că am o ultimă dorință. Voiam să arunc o ultimă privire planetei pe care am crescut, pe care mi s-au întâmplat bune și rele, pe care am fost uneori premiat, alteori muștrat. Această biată rocă plutitoare în univers vie de 4,543 miliarde de ani a evoluat foarte mult. Acolo, în scaunul meu cu roțile, i-am încredințat secundului meu nava și i-am spus că e timpul să îl revăd pe omul care m-a crescut, pe tatăl meu.

Și acolo mi-am dat ultima suflare, sufletul urcând în Paradisul din care Adam și Eva au fost izgoniți cândva...

Mă întreb, de acolo din lumina eterna, încotro se va îndrepta Terra în următoarele generații?...

Păcurar Mihai

Cls. a 7-a C

13 ani

C. N. „Emanuil Gojdu” Oradea

Literatura

Coord. Prof. Dr. Daniela Iederan